

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudkyň Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a JUDr. Ing. Venduly Sochorové ve věci

žalobce: **Golden Snack s.r.o.**
sídlem Záhostice 40, Chýnov
zastoupeného daňovým poradcem Ing. Radkem Lančíkem
sídlem Divadelní 4, Brno

proti
žalovanému: **Generální finanční ředitelství**
sídlem Lazarská 15/7, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 1. 2018, č. j. 135367/17/7001-10111-011368

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Odvolacího

finančního ředitelství (dále též „nadřízený správce daně“) ze dne 15. 9. 2017, č. j. 40231/17/5200-10421-711070. Tímto rozhodnutím nadřízený správce daně nařídil přezkoumání dodatečného platebního výměru Finančního úřadu pro Jihočeský kraj ze dne 6. 1. 2017, č. j. 7445/17/2212-50522-302599, na daň z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti za zdaňovací období roku 2013 ve výši 858 571 Kč.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce v podané žalobě předně zpochybňoval zjištění orgánů finanční správy týkající se činnosti Ing. J. T. pro žalobce v roce 2013. Dle žalobce nebylo zřejmé, z čeho žalovaný dovodil, že příjmy Ing. J. T. měly být za rok 2013 zdaněny daní z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti, když kontrola této daně provedená u žalobce se týkala pouze let 2010 až 2012. Žalovaný tak učinil domněnku, že platila-li určitá skutková zjištění v roce 2010 až 2012, nutně musela platit i v roce 2013. O takováto skutková zjištění pak opřel nezákonnou výzvu ze dne 20. 9. 2016, č. j. 1869447/16/2212-50522-302599, kterou byl žalobce vyzván k podání dodatečného vyúčtování k dani z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti za rok 2013. Nezákonnost této výzvy měla dle žalobce za následek i nezákonné zahájení a vedení doměřovacího řízení ve věci daně z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti za rok 2013.
3. Žalobce dále namítal, že příjmy vyplacené Ing. J. T. (za zdaňovací období let 2010 až 2012) neměly být považovány za příjmy dle § 6 odst. 1 písm. b) zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o daních z příjmů“). Ing. J. T. vykonával obchodní činnost i pro jiné subjekty než pro žalobce, hradil veškeré náklady související s touto činností samostatně a k výkonu používal svůj obchodní majetek. Žalobce navíc Ing. J. T. neurčoval způsob provedení či dobu provedení činnosti obchodního zástupce. Žalobce upozornil, že předchozí daňová kontrola na daň z příjmů fyzických osob za roky 2000, 2001 a 2002 u žalobce žádná pochybení v tomto ohledu neshledala. Žalobce rovněž obsáhle argumentoval ve vztahu k nemožnosti podřadit činnost Ing. J. T. pod § 6 odst. 1 písm. b) zákona o daních z příjmů (str. 6 - 21), v této souvislosti odkázal na judikaturu Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu a upozornil na skutečnost, že činnost Ing. T. nenaplňuje všechny znaky stanovené pro výkon závislé činnosti dle pokynu Ministerstva financí D-285 a judikatury Nejvyššího správního soudu.
4. V doplnění žaloby připomněl, že s ohledem na znění § 121 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), bylo důvodem pro nařízení přezkoumání rozhodnutí nejen procesní pochybení, ale i otázka, zda rozhodnutí Finančního úřadu pro Jihočeský kraj ze dne 6. 1. 2017, č. j. 7445/17/2212-50522-302599, je v souladu s právními předpisy. Následně žalobce opakovaně obsáhle argumentoval ve vztahu k nemožnosti podřadit příjmy bývalého společníka Ing. T. v letech 2010 až 2012 pod příjmy ze závislé činnosti, a proto ani v následujícím roce 2013 nebylo možné příjmy bývalého společníka Ing. T. označit za příjmy ze závislé činnosti.
5. Z důvodů uvedených výše žalobcem závěrem navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí, jakož i jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný ve svém vyjádření k podané žalobě nejprve stručně shrnul průběh souvisejících řízení a průběh řízení o dodatečném stanovení daně z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti za zdaňovací období roku 2013. Dále odkázal na právní úpravu, jež vymezuje věcný rámec, v němž se nadřízený správce daně při rozhodování v přezkumném řízení pohybuje. Pokud byla v daném případě nezákonnost spatřována ve vadě procesního charakteru, konkrétně v nesprávném postupu dle § 74 odst. 1 a §144 odst. 1 a 4 daňového řádu, zabýval se nadřízený správce daně v přezkumném řízení pouze touto otázkou, nikoli žalobcem široce argumentovanou hmotněprávní otázkou povahy příjmů bývalého společníka žalobce, včetně zákonnosti výzvy k podání dodatečného daňového tvrzení. Žalobce se dle žalovaného v podané žalobě skutečným důvodům nařízení přezkumu rozhodnutí Finančního úřadu pro Jihočeský kraj ze dne 6. 1. 2017, č. j. 7445/17/2212-50522-302599, vůbec nevěnoval. Není tak zřejmé, z jakého důvodu žalobce brojí proti napadenému rozhodnutí a čeho chce podanou žalobou dosáhnout. Žalovaný proto navrhl, aby soud podanou žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

7. Žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř.). a jedná se o žalobu přípustnou (zejména § 68 a § 70 s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že žalobce ani žalovaný ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení výzvy nevyjádřili nesouhlas s takovým projednáním věci, ačkoli byli poučeni o tom, že nevyjádří-li svůj nesouhlas, bude se mít za to, že souhlas je udělen, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez jednání.
8. Krajský soud předně konstatuje, že judikatura správních soudů dovodila přípustnost soudního přezkumu rozhodnutí o nařízení přezkumu daňového rozhodnutí ve smyslu § 65 a násl. s. ř. s. Ve vztahu k této otázce Nejvyšší správní soud dospěl v celé řadě svých rozhodnutí k závěru, že důsledky, které nařízení přezkoumání rozhodnutí v daňovém řízení z moci úřední způsobuje, ve svém souhrnu zakládají žalobní legitimaci daňového subjektu podle § 65 odst. 1 s. ř. s., tj. možnost bránit se proti rozhodnutí o nařízení přezkumu soudní cestou (srovnej k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2006, č. j. 1 Afs 21/2006 - 52, a na něj navazující judikaturu, např. rozsudky ze dne 4. 12. 2007, č. j. 9 Afs 75/2007 - 80, ze dne 27. 8. 2008, č. j. 1 Afs 124/2008 - 42, ze dne 18. 6. 2010, č. j. 2 Afs 7/2010 - 84, ze dne 19. 5. 2011, č. j. 1 As 36/2011 - 79, ze dne 7. 8. 2013, č. j. 1 Afs 35/2013 - 30, či nověji ze dne 15. 10. 2015, č. j. 8 Afs 9/2015 - 61, ze dne 19. 5. 2016, č. j. 9 Afs 17/2016 - 43, nebo ze dne 8. 9. 2016, č. j. 10 Afs 165/2016 - 27).
9. Krajský soud tak přistoupil k věcnému přezkumu napadeného rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, a dle § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

10. Podstatou sporu v nyní souzené věci je otázka, zda byly naplněny zákonné podmínky pro nařízení přezkoumání rozhodnutí - dodatečného platebního výměru Finančního úřadu pro Jihočeský kraj ze dne 6. 1. 2017, č. j. 7445/17/2212-50522-302599, kterým byla žalobci dodatečně stanovena k přímé úhradě daň z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti za zdaňovací období roku 2013 ve výši 858 571 Kč.
11. Podle § 121 odst. 1 daňového řádu správce daně z moci úřední nařídí přezkoumání rozhodnutí, jestliže po předběžném posouzení věci dojde k závěru, že rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právním předpisem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, se nepřihlíží.
12. Podle § 123 odst. 3 daňového řádu platí, že správce daně je při přezkumném řízení vázán důvody, pro které bylo nařízeno, a právním názorem vyjádřeným v rozhodnutí o nařízení přezkoumání rozhodnutí; ve stejném rozsahu může řízení doplňovat a odstraňovat jeho vady. Dle odst. 5 téhož ustanovení platí, že jestliže správce daně po zahájení přezkumného řízení zjistí, že byly naplněny podmínky podle § 121 odst. 1, vydá rozhodnutí, kterým se původní rozhodnutí zruší nebo změní. V opačném případě přezkumné řízení zastaví.
13. Přezkumné řízení představuje dozorčí prostředek nápravný, jehož cílem je umožnit přezkum rozhodnutí za situace, bylo-li vydáno v rozporu se zákonem (resp. došlo k vadě, o níž lze mít důvodně za to, že mohla mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy), a tím zajistit výkon správy v souladu se zákonem. Dozorčí prostředky obecně slouží k ochraně objektivního práva, a to i k újmě účastníků (srovnej stanovisko pléna Ústavního soudu ze dne 19. 12. 2000, sp. zn. Pl. ÚS-st 12/2000, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2006, č. j. 1 Afs 56/2004 - 114, č. 1113/2007 Sb. NSS).
14. Jak vyplývá z výše citovaných ustanovení daňového řádu, přezkumné řízení se rozpadá do dvou fází. První fáze představuje nařízení samotného přezkumu, a to postupem podle § 121 odst. 1 daňového řádu. V této fázi správce daně „pouze“ zkoumá, zda lze předběžně dospět k závěru, že původní rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem, resp. v důsledku vady, o níž lze důvodně předpokládat její vliv na zákonnost. Vlastní přezkum původního rozhodnutí je předmětem fáze druhé, v níž je správce daně sice vázán jak důvody, tak právním názorem vysloveným v rozhodnutí o nařízení přezkumu, zároveň však znovu zkoumá, zda byly naplněny předpoklady ustanovení § 121 odst. 1 daňového řádu, tedy zda skutečně bylo původní rozhodnutí vydáno v rozporu se zákonem.
15. V této souvislosti je možno citovat z judikatury Nejvyššího správního soudu, který vyslovil,
že „(...) obdobně jako v dřívějším zákoně o správě daní a poplatků se i přezkumné řízení podle daňového řádu rozpadá do dvou fází: v první se rozhoduje (na vyšším stupni soustavy finančních orgánů) o tom, zda přezkoumání vůbec bude povoleno či nařízeno; ve druhé fázi – a to jen tam, kde přezkoumání vůbec je povoleno či nařízeno a původní řízení tedy znovu „otevřeno“ – rozhoduje orgán, který v původním řízení rozhodoval v posledním stupni, o tom, zda původní (přezkoumávané) rozhodnutí bude změněno, zrušeno či nahrazeno jiným. Rozhodnutí o nařízení přezkumu daňového rozhodnutí

může uskutku představovat zásah do právní sféry daňového subjektu“. (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2013, č. j. 1 Afs 35/2013 - 30; obdobně též rozsudek ze dne 2. 11. 2016, č. j. 6 Afs 161/2016 - 38, či ze dne 21. 12. 2017, č. j. 1 Afs 198/2016 - 62). V projednávaném případě žalobce napadl žalobou první z uvedených rozhodnutí, tedy rozhodnutí o nařízení přezkumného řízení.

16. Pokud jde o soudní přezkum rozhodnutí podle § 121 odst. 1 daňového řádu, s ohledem na vzájemnou vazbu ustanovení § 121 a § 123 daňového řádu by nebylo smysluplné ani účelné, aby se již v této fázi soudní přezkum zabýval otázkami, jež mají být teprve předmětem vlastního přezkumného řízení podle § 123 daňového řádu; a tedy aby již ve fázi rozhodování o připuštění vlastního přezkumu rozhodnutí byl předjímán možný závěr stran meritorního posouzení věci. Rozhodnutí o nařízení přezkumu podle § 121 odst. 1 daňového řádu proto může podléhat přezkumu toliko z toho hlediska, zda byly naplněny jeho podmínky, tedy zda po předběžném posouzení lze dospět k závěru, že původní rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem. Přezkum se tak v zásadě omezuje na otázku, zda správce daně v rozhodnutí o nařízení přezkumu přezkoumatelně a plausibilně odůvodnil svůj závěr, proč dospěl k závěru, že původní rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem, resp. v důsledku vady, o níž lze důvodně předpokládat vliv na soulad rozhodnutí s právními předpisy. Předmětem přezkumu tu může být pouze otázka, zda předpoklady, jež správce daně v tomto rozhodnutí vymezil, odůvodňují závěr o možném porušení zákona. Soudní ochrana tu ve své podstatě směřuje k ochraně daňového subjektu před porušením zákazu libovůle. Bylo by však popřením smyslu dvoufázovosti přezkumného řízení, pokud by již v řízení o přezkumu rozhodnutí o nařízení přezkumu mohl a měl soud řešit otázku, zda původní rozhodnutí skutečně zákonné či nezákonné bylo, resp. jaký měl být výsledek jeho přezkoumání.
17. Veden těmito úvahami krajský soud dospěl k závěru, že podanou žalobu nelze shledat důvodnou.
18. Z obsahu předloženého spisového materiálu krajský soud ověřil, že Finanční úřad pro Jihočeský kraj vydal dne 20. 9. 2016 výzvu k podání dodatečného daňového tvrzení k dani z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti, č. j. 1869447/16/2212-50522-302599, ve které žalobce vyzval k podání dodatečného vyúčtování k dani z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti za zdaňovací období 2013. V odůvodnění výzvy odkázal na provedené kontroly daně z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti za zdaňovací období let 2010 až 2012 a daně z přidané hodnoty za zdaňovací období listopad 2010 až září 2013, konkretizoval svá zjištění z těchto kontrol, na základě kterých předpokládal, že daň bude stanovena v souladu s § 145 odst. 2 daňového řádu, tj. popsal zjištění týkající se příjmů vyplacených společníkovi Ing. J. T., které byly hodnoceny jako příjmy dle ustanovení § 6 odst. 1 písm. b) zákona o daních z příjmů, a podléhaly tak dani z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti. Finanční úřad pro Jihočeský kraj konstatoval, že společník Ing. J. T. pokračoval ve své činnosti i v roce 2013 (s uvedením konkrétních faktur, na jejichž základě mu byly vyplaceny příjmy), kdy u těchto příjmů stejně předpokládal, že z nich žalobce (stejně jako v předchozích letech) nesrazil a neodvedl daň z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti.

19. Dne 31. 10. 2016 žalobce podal dodatečné vyúčtování daně z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti za zdaňovací období roku 2013 a hned následujícího dne 1. 11. 2016 žalobce podal další dodatečné vyúčtování daně z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti za zdaňovací období 2013, a to z důvodu oprav, které uvedl v příloze tohoto dodatečného vyúčtování.
20. Finanční úřad pro Jihočeský kraj shledal, že dodatečné vyúčtování daně ze závislé činnosti ze dne 31. 10. 2016 obsahovalo chyby, pro které nebylo způsobilé k dodatečnému stanovení daně (záporné částky v části I. na řádku č. 10 - říjen ve sloupcích 8, 9 a 10); a vyhodnotil je jako podání s vadami, pro které nebylo způsobilé k projednání dle § 74 odst. 1 daňového řádu. Vzhledem k tomu, že žalobce své pochybení napravil hned následujícího dne 1. 11. 2016 tím, že podal další dodatečné vyúčtování daně ze závislé činnosti, Finanční úřad pro Jihočeský kraj k původnímu dodatečnému vyúčtování daně ze závislé činnosti ze dne 31. 10. 2016 nepřihlížel a dodatečně stanovil žalobci k přímé úhradě daň z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti za zdaňovací období roku 2013 ve výši 858 571 Kč souhlasně s podaným dodatečným vyúčtováním daně ze závislé činnosti ze dne 1. 11. 2016, a to dodatečným platebním výměrem ze dne 6. 1. 2017, č. j. 7445/17/2212-50522-302599. Podle § 144 odst. 1 daňového řádu nebyl dodatečný platební výměr žalobci oznámen a dle odst. 4 téhož ustanovení zákona proti němu nebylo připuštěno odvolání.
21. Finanční úřad ovšem následně zjistil, že dodatečné vyúčtování daně ze závislé činnosti ze dne 31. 10. 2016 nebylo stíženo vadami dle § 74 odst. 1 daňového řádu, a jelikož žalobce své pochybení napravil hned následujícího dne tím, že podal další dodatečné vyúčtování daně ze závislé činnosti, mělo být postupováno v souladu s § 141 odst. 7 daňového řádu, tj. údaje uvedené v takto podaném dodatečném vyúčtování měly být využity při doměření daně. Finanční úřad tedy měl dodatečně stanovit k přímé úhradě daň z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti za zdaňovací období 2013 na základě podaného dodatečného vyúčtování daně ze závislé činnosti ze dne 31. 10. 2016 - s využitím údajů uvedených v dodatečném vyúčtování daně ze závislé činnosti ze dne 1. 11. 2016, dodatečný platební výměr odůvodnit, oznámit žalobci a proti takovému rozhodnutí měla být připuštěna možnost podat odvolání.
22. Na základě shora uvedených skutečností (procesních vad řízení, u nichž lze důvodně předpokládat vliv na zákonnost vydaného rozhodnutí) finanční úřad dospěl k závěru, že byly naplněny podmínky k přezkoumání dodatečného platebního výměru na daň z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti za zdaňovací období roku 2013 ze dne 6. 1. 2017, č. j. 7445/17/2212-50522-302599, a proto podal v souladu s ustanovením § 121 daňového řádu podnět k přezkoumání předmětného dodatečného platebního výměru. Nadřízený správce daně napadeným rozhodnutím nařídil jeho přezkoumání.
23. Z obsahu podané žaloby je ovšem patrné, že žalobce své námitky nesměřoval k důvodům, které nadřízeného správce daně vedly k nařízení přezkoumání, ale jednak proti zahájení

„doměřovacího“ řízení (vydáním výzvy k podání dodatečného daňového tvrzení k dani z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti ze dne 20. 9. 2016, č. j. 1869447/16/2212-50522-302599), jednak vůči hmotněprávní kvalifikaci příjmů bývalého společníka žalobce Ing. J. T. jako příjmů ze závislé činnosti. Žalobce měl za to, že důvodem pro nařízení přezkoumání rozhodnutí nebylo v daném případě toliko procesní pochybení Finančního úřadu pro Jihočeský kraj.

24. Krajský soud ovšem na tomto místě připomíná, že předmětem tohoto řízení není původní rozhodnutí ve věci doměření daně z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti za rok 2013, proti němuž se žalobce mohl bránit samostatnou žalobou, jak jej ostatně v jiné věci upozornil již Nejvyšší správní soud - srovnej bod [26] rozsudku ze dne 15. 8. 2019, č. j. 3 Afs 271/2017 - 49. Nic na tom nemění ani skutečnost, že stanovená daň se neodchylovala od daně žalobcem dodatečně tvrzené, kdy se platební výměr ve smyslu § 144 odst. 1 a 4 daňového řádu daňovému subjektu neoznamuje a není možné se proti němu odvolat. Nemožnost žalobce se dle citovaného ustanovení vůči dodatečnému platebnímu výměru odvolat, totiž nevylučuje jeho soudní přezkum.
25. Krajský soud se v tomto řízení může zabývat pouze tím, zda orgány finanční správy přezkoumatelným způsobem odůvodnily svůj předběžný závěr o tom, že původní rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem, resp. na základě procesních vad, k nimž měly povinnost přihlížet. Tuto povinnost nadřízený správce daně, potažmo žalovaný, dle názoru krajského soudu splnil. Nadřízený správce daně nařídil přezkoumání rozhodnutí - dodatečného platebního výměru ze dne 6. 1. 2017, č. j. 7445/17/2212-50522-302599, neboť dospěl k závěru, že toto rozhodnutí se zakládá na podstatných vadách řízení. Potenciální nezákonnost předmětného rozhodnutí spatřoval v nesprávném postupu Finančního úřadu pro Jihočeský kraj dle § 144 odst. 1 a 4 a § 147 odst. 2 daňového řádu. Z předloženého spisového materiálu je v této souvislosti zřejmé, že po vydání výzvy ze dne 20. 9. 2016, č. j. 1869447/16/2212-50522-302599, byly řešeny toliko žádosti žalobce o prodloužení lhůty k podání dodatečného daňového tvrzení, stížnost proti vydané výzvě a žádost o prošetření vyřízení stížnosti. Po podání dvou dodatečných daňových tvrzení nebyly vůči žalobci ze strany orgánů finanční správy v doměřovacím řízení činy další úkony a dne 6. 1. 2017 byl vydán dodatečný platební výměr. Hmotněprávní otázky, které žalobce v podané žalobě a jejím doplnění nastoluje, tak nebyly předmětem řízení o nařízení přezkoumání rozhodnutí. Z hlediska předběžného závěru o možném porušení zákona proto úvahy orgánů finanční správy dle krajského soudu nevykazují vady.
26. Pokud ve druhé fázi přezkumného řízení, ve které probíhá vlastní přezkum původního rozhodnutí, kde správce daně znovu zkoumá, zda byly naplněny předpoklady § 121 odst. 1 daňového řádu, tedy zda skutečně bylo původní rozhodnutí vydáno v rozporu se zákonem, dospěje k závěru, že tomu tak v daném případě bylo, vydá rozhodnutí, kterým původní rozhodnutí zruší nebo změní. Námitky, jež nyní představují podstatnou část podané žaloby, tak bude případně na místě uplatnit až v navazujícím procesním postupu.

V. Závěr a náklady řízení

27. Krajský soud tak na základě výše uvedených skutečností neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
28. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení před soudem a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Krajský soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 9. duben 2020

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu